

sygn. akt D/OSD/5/25

34.

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne
i podlega wykonaniu od dnia 14.10.2025r.
Szczecin 29.10.2025
miejsowość data
Kucygoroła Ruchni-Kujal
Podpis
Przewodniczącego Sądu Dyscyplinarnego
lub upoważnionego sędziego

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
z dnia 12 maja 2025 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie w składzie:

Przewodniczący: Ewa Niciejewska
Sędziowie: Kamil Dąbrowski (sprawozdawca)
Agnieszka Sekuła-Zalewska

Protokolant: Celina Ciecierska

po rozpatrzeniu na rozprawie w dniu [REDAKTOWANO] roku sprawy radcy prawnego [REDAKTOWANO] wpisanej na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Szczecinie pod numerem [REDAKTOWANO] obwinionego o to, że

- 1) w okresie od [REDAKTOWANO] r. w Szczecinie przyjęła zlecenie od [REDAKTOWANO] na przygotowanie wniosku o ogłoszenie upadłości i reprezentację [REDAKTOWANO] w postępowaniu o ogłoszenie upadłości i nie świadczyła umówionych usług prawnych w tej sprawie, albowiem nie sporządziła wniosku o ogłoszenie upadłości, nie zgłosiła się do postępowania wszczętego przez [REDAKTOWANO] jako pełnomocnik, a także nie udzielała [REDAKTOWANO] informacji o przebiegu sprawy na jej żądanie
czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, a także etycznego obowiązku informowania klienta na jego żądanie o przebiegu sprawy
to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców

Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zmienionej uchwałą nr 1/2022 Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 08.07.2022 r. w sprawie zmiany Kodeksu Etyki Radcy prawnego

- 2) w okresie [REDAKTOWANE] r. w Szczecinie będąc pełnomocnikiem pokrzywdzonej [REDAKTOWANE] w sprawie prowadzonej przed [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] naruszyła termin do wniesienia apelacji czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, a także etycznego obowiązku informowania klienta na jego żądanie o przebiegu sprawy to jest o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

orzeka

- I. uznaje Obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] za winną zarzucanego jej czynu, szczególnie opisanego w pkt 1 wniosku o ukaranie, a wypełniającego znamiona deliktu dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 884/XI/2023 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 07.02.2023 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn – na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych – wymierza jej karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 1 roku;
- II. uznaje Obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] za winną zarzucanego jej czynu, szczególnie opisanego w pkt 2 wniosku o ukaranie, a wypełniającego znamiona deliktu dyscyplinarnego, a wypełniającego znamiona deliktu dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 884/XI/2023 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 07.02.2023 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn –

- na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3) ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych – wymierza jej karę pieniężną w wysokości 10 000,00 złotych (słownie: dziesięć tysięcy złotych);
- III. na podstawie art. 65 ust. 2f ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych – orzeka o podaniu orzeczenia do publicznej wiadomości, poprzez umieszczenie orzeczenia na stronie internetowej OIRP w Szczecinie oraz na profilu OIRP w Szczecinie na portalu Facebook, po uprzedniej anonimizacji danych osobowych nie dotyczących Obwinionej, na okres 3 miesięcy;
- IV. na podstawie art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych – orzeka zakaz wykonywania patronatu na okres 3 lat;
- V. na podstawie art. 70⁶ ust. 1-3 w zw. z §1 pkt 1) Uchwały Nr 86/XI/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego kosztami postępowania w wysokości 3 000,00 złotych (słownie trzy tysiące złotych) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie obciąża w całości Obwinioną;

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia . . . . . r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie wniósł o ukaranie radcy prawnego . . . . . : wpisanej na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Szczecinie pod numerem . . . . . zarzucając jej, że:

- 1) w okresie od . . . . . r. do . . . . . r. w . . . . . przyjęła zlecenie od . . . . . na przygotowanie wniosku o ogłoszenie upadłości i reprezentację . . . . . i w postępowaniu o ogłoszenie upadłości i nie świadczyła umówionych usług prawnych w tej sprawie, albowiem nie sporządziła wniosku o ogłoszenie upadłości, nie zgłosiła się do postępowania wszczętego przez . . . . . jako pełnomocnik, a także nie udzieliła . . . . . informacji o przebiegu sprawy na jej żądanie, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter sprawy, a także etycznego obowiązku informowania klienta na jego żądanie o przebiegu sprawy, to jest czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zmienionej uchwałą nr 1/2022 Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 08.07.2022 r. w sprawie zmiany Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;
- 2) w okresie od . . . . . do 1 . . . . . r. w . . . . . : będąc pełnomocnikiem pokrzywdzonej . . . . . w sprawie prowadzonej przed Sądem . . . . . o sygnaturze . . . . . naruszyła termin do wniesienia apelacji, czym dopuściła się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki zawodowej, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, a także

etycznego obowiązku informowania klienta na jego żądanie o przebiegu sprawy, to jest czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Uzasadniając złożony wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, iż zarzucane Obwinionej czyny związane są ze świadczeniem przez nią usług na rzecz [redacted], która w r. – wraz z [redacted] – zleciła Obwinionej prowadzenie m.in. sprawy karnej o stalking przeciwko [redacted] oraz uzyskanie porady prawnej w zakresie ogłoszenia upadłości konsumenckiej. Uzyskana w tym zakresie porada prawna – obejmująca m.in. kwestie ustalenia katalogu dokumentów niezbędnych do przygotowania wniosku o ogłoszenie upadłości – zaowocowała następnie powierzeniem Obwinionej w r. sprawy w zakresie przygotowania i złożenia wniosku o upadłość konsumencką [redacted].

Rozwijając powyższe zarzuty Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, iż w dniu r. Obwiniona zgłosiła swój udział w charakterze pełnomocnika pokrzywdzonej w sprawie przeciwko [redacted] prowadzonej przez Sąd [redacted] pod sygn. [redacted]. W dniu [redacted] r. Sąd wydał wyrok w przedmiotowej sprawie, który – ze względu na złożony przez Obwinioną wniosek – został jej doręczony wraz z uzasadnieniem w dniu [redacted] r. W dniu [redacted] r. Obwiniona złożyła apelację od w/w wyroku w stosunku do której Sąd I instancji wydał zarządzenie o odmowie przyjęcia do rozpoznania z uwagi na jej złożenie po ustawowym terminie. I choć ze względu na złożoną – zarówno przez obronę [redacted], jak i prokuraturę – apelację wydany w przedmiotowej sprawie wyrok Sądu I instancji został uchylony, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, to jednak Pokrzywdzona - ze względu na złożenie apelacji przez Obwinioną po upływie ustawowego terminu - pozbawiona została możliwości samodzielnego zaskarżenia niekorzystnego dla niej orzeczenia.

Równolegle Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego – wyjaśniając motywy sformułowania pierwszego z zarzutów – wskazał, iż jest on konsekwencją przyjęcia przez Obwinioną zlecenia sporządzenia i złożenia wniosku o upadłość konsumencką [redacted] i niewywiązania się z tego zobowiązania. Jak wskazał bowiem Rzecznik Pokrzywdzona w [redacted] przekazała Obwinionej dokumenty niezbędne do sporządzenia wniosku o upadłość. W związku z brakiem potwierdzenia przez Obwinioną kompletności otrzymanych dokumentów, Pokrzywdzona w [redacted] r. zwróciła się do Obwinionej z zapytaniem o to czy w jej ocenie przekazane

dokumenty są wystarczające do sporządzenia wniosku oraz z prośbą o wyjaśnienie czy – ze względu na pojawiające się informacje o planowanych zmianach przepisów dotyczących upadłości – nie wskazanym jest podjęcie szybszych działań w zakresie sporządzenia złożenia wniosku o upadłość. Na przedmiotową wiadomość Pokrzywdzona nie uzyskała jednak odpowiedzi.

Mimo to w kolejnych wiadomościach z dnia

r., r., r., r.,
r.,

Pokrzywdzona

kierowała do Obwinionej kolejne prośby o kontakt celem omówienia sprawy jej upadłości oraz wskazywała na potrzebę przygotowania stosownego wniosku. Niemniej również przedmiotowe wnioski nie spotkały się z pisemną odpowiedzią Obwinionej, a jedynie w sposób ustny były zbywane obietnicą przygotowania wniosku.

Dopiero w odpowiedzi na wiadomość z dnia r. Obwiniona pisemnie potwierdziła gotowość udzielenia pomocy prawnej Pokrzywdzonej w sprawie ogłoszenia upadłości. Mimo to do dnia : projekt wniosku o ogłoszenie upadłości nie został przygotowany, czego konsekwencją były ponowne bezowocne próby kontaktu Pokrzywdzonej z Obwinioną w dniach r. r., r.,

r. Wszystkie one okazały się jednak bezowocne. Obwiniona nie odpowiadała na wysyłane wiadomości oraz nie odbierała telefonów od Pokrzywdzonej. Mimo to w dniu r. Pokrzywdzona przekazała Obwinionej sporządzoną przez siebie listę wierzycieli, a następnie w dniach

r. podejmowała kolejne nieudane próby kontaktu z Obwinioną celem ustalenia terminu przygotowania wniosku. W związku z brakiem odpowiedzi na powyższe zapytania Pokrzywdzona samodzielnie wypełniła formularz wniosku o ogłoszenie upadłości oraz złożyła go do sądu, o czym w dniu poinformowała Obwinioną, a w dniu r. wysłała jej skan przedmiotowego wniosku. W związku z brakiem reakcji Obwinionej Pokrzywdzona w dniach oraz r. skierowała do Obwinionej kolejne wiadomości wskazujące na niezłożenie przez nią wniosku o ogłoszenie upadłości mimo uiszczenia przez Pokrzywdzoną ceny za wykonanie tej usługi.

Ostatecznie złożony przez Pokrzywdzoną wniosek został w dniu : zwrócony przez Sąd ze względu na nieuzupełnienie braków formalnych w terminie. W związku z powyższym Pokrzywdzona ponownie złożyła wniosek o ogłoszenie jej upadłości w dniu

którego efektem było ogłoszenie jej upadłości w dniu _____ r. Przedmiotowe wnioski zostały jednak sporządzone i przygotowane bez udziału Obwinionej, co świadczy o niewywiązywaniu się przez nią z przyjętego zlecenia.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w tak ustalonym stanie faktycznym sprawy, Obwiniona dopuściła się szeregu naruszeń zasad etyki, co znalazło odzwierciedlenie w złożonym wniosku o ukaranie.

W związku z formułowanymi zarzutami – jeszcze przed przedstawieniem Obwinionej zarzutów – została ona wezwana na przesłuchanie w charakterze świadka. W odpowiedzi na to wezwanie Obwiniona poinformowała, że nie będzie obecna na przesłuchaniu z uwagi na stan zdrowia. Jednocześnie podniosła, iż stosowne wyjaśnienia złoży w najbliższym czasie w formie pisemnej, co jednak nie nastąpiło. Również w dalszym toku dochodzenia dyscyplinarnego, jak i na etapie postępowania przed tutejszym Sądem Dyscyplinarnym Obwiniona nie złożyła żadnych wyjaśnień.

Mając na względzie wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Na początku _____ r. Pokrzywdzona _____ spotkała się – w siedzibie jej kancelarii w _____ - z radcą prawnym _____ celem uzyskania pomocy prawnej w szeregu spraw związanych z jej osobą. W spotkaniu tym uczestniczyła również przyjaciółka Pokrzywdzonej - _____. W jego wyniku Pokrzywdzona powierzyła radcy prawnemu _____ prowadzenie m.in. sprawy karnej o stalking przeciwko _____, a także uzyskała poradę prawną w zakresie możliwości ogłoszenia przez nią upadłości konsumenckiej, obejmującej m.in. informacje co do katalogu dokumentów niezbędnych do przygotowania celem umożliwienia sporządzenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez radcę prawnego.

Dowody:

- zeznania _____ - k. 181-189, 392-397, k. 25-26;
- zeznania _____ - k. 362-367, k. 32-33;

Jednocześnie za świadczone usługi radca prawny _____ przyjęła wynagrodzenie, które początkowo strony określiły na wysokość około _____ złotych. W _____ r. na żądanie radcy prawnego wynagrodzenie to zostało podwyższone o kwotę _____ złotych, która również została przekazana radcy prawnemu.

Dowody:

- zeznania - k. 181-189, 392-397, k. 25-26;
- zeznania - k. 362-367, k. 32-33;

W związku z powierzoną Obwinionej sprawą karną w dniu : zgłosiła Ona swój udział w charakterze pełnomocnika w sprawie karnej przeciwko Jednocześnie poinformowała o wypowiedzeniu przez umocowania dotychczasowemu pełnomocnikowi ustanowionemu w sprawie. Oświadczenie o przyjęciu pełnomocnictwa Obwiniona potwierdziła również w dniu) r. w trakcie rozprawy głównej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w sprawie o sygn.

Dowody:

- pismo z dnia 1 - k. 278
- protokół rozprawy z dnia r. - k. 282

Wyrokiem z dnia r. Sąd Rejonowy : uznał Oskarżonego , winnym zarzucanego mu czynu oraz wymierzając mu za niego karę roku pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres lat. Jednocześnie Sąd karny poddał Oskarżonego pod dozór kuratora zobowiązując do informowania kuratora o przebiegu próby oraz skazał Oskarżonego na karę grzywny w wysokości stawek dziennych określając ich wysokość na kwotę 1 zł każda.

Pismem datowanym na dzień r., które wpłynęło do Sądu w dniu r., Obwiniona złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia całości w/w wyroku oraz jego doręczenie wraz z uzasadnieniem na adres kancelarii. Odpis wyroku wraz z jego uzasadnieniem został osobiście odebrany przez Obwinioną w dniu .

Dowody:

- wyrok - k. 301-302
- wniosek z dnia r. - k. 303
- potwierdzenie odbioru - k. 305

W dniu r. Obwiniona złożyła w imieniu apelację od przedmiotowego wyroku zaskarżając go w części dotyczącej kary. Data złożenia apelacji wynikała przy tym zarówno z daty wskazanej na samej apelacji, jak i z daty stempla pocztowego na kopercie zawierającej apelację. Zarządzeniem z dnia r. Sąd Rejonowy odmówił

przyjęcia apelacji do rozpoznania ze względu na złożenie jej po upływie ustawowego terminu, którego koniec przypadał na dzień

Dowody:

- apelacja wraz z kopertą – k. 307-317
- zarządzenie k. 318
- zeznania k. 181-189, 392-397, k. 25-26;
- zeznania – k. 362-367, k. 32-33;

Inną z powierzonych radcy prawnemu spraw była sprawa o ogłoszenie upadłości konsumenckiej. Mimo iż strony już w r. podjęły współpracę w tym zakresie, to jednak początkowo – ze względu na udzielane przez Obwinioną informacje o potrzebie kontaktu z syndykiem prowadzącym upadłość spółki należącej do Pokrzywdzonej – udzielana w tym zakresie pomoc prawna ograniczała się do ogólnych wskazań dotyczących instytucji upadłości oraz ustalenia zakresu dokumentów niezbędnych do przygotowania wniosku o upadłość konsumencką.

Dowody:

- zeznania – k. 181-189, 392-397, k. 25-26;
- zeznania – k. 362-367, k. 32-33;

W r. Pokrzywdzona dostarczyła jednak Obwinionej niezbędne w tym zakresie dokumenty. Ze względu na brak potwierdzenia ich kompletności, Pokrzywdzona w dniu : zwróciła się do Obwinionej z zapytaniem o kompletność przekazanych dokumentów, a także o wpływ zmian przepisów dotyczących upadłości na jej sytuację prawną. Na powyższą wiadomość Pokrzywdzona nie uzyskała jednak odpowiedzi.

Dowody:

- zeznania – k. 181-189, 392-397, k. 25-26;
- zeznania – k. 362-367, k. 32-33;
- wiadomość elektroniczna – k. 116

Podobnie również w późniejszym okresie Pokrzywdzona wielokrotnie podejmowała próby kontaktu – telefonicznego oraz przy wykorzystaniu wiadomości elektronicznych – z Obwinioną, które jednak najczęściej okazywały się bezskuteczne. Pokrzywdzona – m.in. w wiadomościach

elektronicznych z dnia

r.,

– zwracała się z zapytaniem o stan sprawy, przekazywała informacje uzyskane od syndyka prowadzącego upadłość spółki Pokrzywdzonej, składała prośby o kontakt oraz ponaglała Obwinioną w zakresie przygotowania i złożenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości. Obwiniona nie odpisywała jednak na otrzymywane wiadomości elektroniczne, nie odbierała telefonów, nie oddzwaniała ani też nie odpowiadała na wiadomości pozostawione przez Pokrzywdzoną w kancelarii. Zdarzały się również sytuacje, iż mimo fizycznej obecności w kancelarii Obwiniona odmawiała kontaktu z Pokrzywdzoną czy przekazywała określone informacje - dotyczące m.in. strategii w zakresie upadłości Pokrzywdzonej – krzycząc przez okno kancelarii.

Dowody:

- wiadomości e-mail – k. 5-115
- zeznania k. 181-189, 392-397, k. 25-26;
- zeznania – k. 362-367, k. 32-33;

Niekiedy jednak Obwiniona odpowiadała na wybrane wiadomości Pokrzywdzonej. Przykładowo w wiadomości z dnia r. potwierdziła gotowość udzielenia pomocy prawnej Obwinionej w zakresie upadłości, pouczając zarazem o możliwym ryzyku skutków oddalenia wniosku o upadłość. Mimo tej gotowości i otrzymywania licznych ponagleń od Pokrzywdzonej Obwiniona ostatecznie nie sporządziła wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej. Ostatecznie bowiem to Pokrzywdzona sporządziła i złożyła samodzielnie przedmiotowy wniosek, z tym zastrzeżeniem, iż pierwszy z nich został zwrócony ze względu na niezuzupełnienie braków formalnych, a dopiero drugi z nich skutkował ogłoszeniem w dniu r. przez Sąd Rejonowy tzw. upadłości konsumenckiej Pokrzywdzonej.

Dowody:

- zeznania - k. 181-189, 392-397, k. 25-26;
- zeznania - k. 362-367, k. 32-33;
- wniosek z dnia r. wraz z załącznikami - k. 464-486;
- zarządzenie z dnia : - k. 487-488
- wniosek z dnia r. - k. 497-544
- postanowienie z dnia r. - k. 560-562

Do dnia ogłoszenia upadłości Obwiniona nie przekazała Pokrzywdzonej projektu wniosku o ogłoszenie jej upadłości, nie złożyła go do Sądu, nie zgłosiła się w charakterze pełnomocnika do Sądu w sprawie wniosku złożonego samodzielnie przez Pokrzywdzoną, ani też – mimo wyraźnych i wielokrotnych wezwań Pokrzywdzonej - nie udzielała jej informacji o stanie sprawy. Jednocześnie mimo pobrania wynagrodzenia za prowadzenie przedmiotowej sprawy nie rozliczyła się z niego również po ogłoszeniu przez Sąd upadłości

Dowody:

- zeznania - k. 181-189, 392-397, k. 25-26;
- zeznania - k. 362-367, k. 32-33;

Niezależnie od powyższego w toku postępowania ustalono również, iż na moment wyrokowania Obwiniona była już uprzednio prawomocnie skazywana za delikty dyscyplinarne przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny.

Orzeczeniem z dnia . . . . . r. – wydanym w sprawie o sygn. . . . . Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Szczecinie uznał radcę prawnego . . . . . za winną deliktu dyscyplinarnego polegającego na otrzymaniu wynagrodzenia oraz niewystawieniu Klientowi odpowiedniego w tym zakresie paragonu oraz deliktu polegającego na nieudzieleniu Klientowi pomocy prawnej w zakresie postępowania apelacyjnego przed Sądem Okręgowym w Szczecinie mimo uprzedniego przyjęcia w tym zakresie zlecenia oraz odebrania wynagrodzenia. Za pierwszy z powyższych czynów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył Obwinionej karę nagany, a za drugi karę pieniężną w wysokości 7.000,00 złotych. Nadto ze względu na powyższe orzeczono również wobec obwinionej zakaz sprawowania patronatu przez okres 2 lat.

Orzeczeniem z dnia . . . . . r. – wydanym w sprawie o sygn. . . . . Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Szczecinie uznał radcę prawnego . . . . . winną zarzucanych jej czynów polegających na: 1) ustaleniu zawyżonej wysokości swojego honorarium; 2) rozliczenia z Klientem honorarium wbrew przepisom ustawy Prawo przedsiębiorców; 3) niewłaściwym wykonaniu zlecenia powierzonego jej przez Klienta; 4) niezłożeniu w wyznaczonym

terminie wyjaśnień na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. W związku z powyższym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył radcy prawnemu _____ – odpowiednio – karę pieniężną w wysokości 5 600,00 złotych, a za czyny opisane w pkt 2-4 karę łączną nagany.

Orzeczeniem z dnia _____ r. – wydanym w sprawie o sygn. _____ – Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego _____ winną deliktu dyscyplinarnego polegającego na niewypełnieniu obowiązku doskonalenia zawodowego w okresie od _____ r. ii za ten czyn wymierzył jej karę upomnienia.

Orzeczeniem z dnia _____ r. – wydanym w sprawie o sygn. _____ Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Szczecinie uznał radcę prawnego _____ za winną deliktów dyscyplinarnych polegających na: 1) przyjęciu zlecenia od Klienta w zakresie prowadzenia sprawy o ustalenie nieważności umowy kredytu hipotecznego indeksowanego do CHF i niepodjęciu w tym zakresie żadnych czynności; 2) żądaniu podpisania in blanco pustych kartek, a następnie sporządzeniu – bez wiedzy Klientów - na jednym z nich wniosku do komornika o przywrócenie terminu do doręczenia zawiadomienia o terminie opisu i oszacowania nieruchomości; 3) niewystawieniu żadnego dokumentu potwierdzającego przyjęcie wynagrodzenia od Klientów. W konsekwencji Sąd skazał Obwinioną – odpowiednio - na karę pieniężną w wysokości 5 600,00 zł, karę pieniężną w wysokości 4 200,00 zł oraz karę upomnienia. Jednocześnie Sąd połączył wymierzone kary pieniężne w karę łączną w wysokości 9 800,00 zł. Nadto Sąd orzekł również względem Obwinionej zakaz wykonywania patronatu przez okres 2 lat. W wyniku orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona kara pieniężna w wysokości 4 200,00 zł została zamieniona na karę nagany, a zakaz wykonywania patronatu został skrócony do 2 lat.

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Szczecinie z dnia _____ wydanym w sprawie _____ następnie utrzymanym w mocy orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia _____ r. (sygn. _____) Obwiniona została uznana winną deliktów dyscyplinarnych polegających na: 1) przyjęciu od Klienta wynagrodzenia i niewystawieniu z tego tytułu paragonu z kasy fiskalnej potwierdzającego jego otrzymanie oraz 2)) przyjęciu od Klienta wynagrodzenia i niewystawieniu z tego tytułu paragonu z kasy fiskalnej potwierdzającego jego otrzymanie. W związku z powyższym orzeczono względem Obwinionej karę łączną upomnienia.

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Szczecinie z dnia _____ r. wydanym w sprawie _____ Obwiniona została uznana za winną deliktów dyscyplinarnych polegających na: 1) niestawiennictwie na wyznaczony termin posiedzenia i niewyznaczeniu zastępstwa procesowego, mimo prawidłowego zawiadomienia i nieusprawiedliwienia swojej nieobecności; 2) niewystawieniu – mimo żądania Klienta – żadnego dokumentu potwierdzającego

uiszczenie przez Klienta należnego radcy prawnemu wynagrodzenia; 3) niezawiadomienia Sądu o wypowiedzeniu przez Klienta pełnomocnictwa. W związku z powyższymi czynami Obwiniona została skazana na karę łączną nagany.

Dowody:

- akta osobowe Obwinionej

Ustalając zarysowany stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął przede wszystkim pod uwagę zebrane w sprawie dokumenty, w tym zwłaszcza szereg wiadomości e-mail wysyłanych pomiędzy stronami. Sąd przyjął bowiem, iż dokumenty te są spójne i nie noszą znamion mogących świadczyć o ich podrobieniu lub przerobieniu. Jednocześnie żadna ze stron nie zakwestionowała ich autentyczności. Dlatego też również rozpoznający niniejszą sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał je za wiarygodne.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka [redacted] oraz pokrzywdzonej [redacted]

Składane przez nich zeznania były spontaniczne, spójne i konsekwentne w toku całego postępowania dyscyplinarnego. Nadto liczne fragmenty zeznań przesłuchanych świadków znajdowały także potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach. Zdaniem Sądu nie bez znaczenia była również spójność składanych zeznań z zasadami doświadczenia życiowego. Oceniając przedmiotowe dowody Sąd miał świadomość, iż Pokrzywdzona może być uznana za zainteresowaną określonym sposobem zakończenia niniejszej sprawy. Niemniej wobec spójności jej zeznań z innymi dowodami, a także ze względu na zachowanie ich logiki i spójności mimo kilkukrotnych przesłuchań brak było podstaw by tylko z tej przyczyny odmówić im waloru wiarygodności. Podobnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do odmówienia wiarygodności zeznaniom świadka [redacted] która nie tylko uzyskiwała pośrednio informacje o stanie sprawy od [redacted], ale niekiedy samodzielnie uczestniczyła również w spotkaniach z Obwinioną. Tym samym jej zeznania nie stanowiły wyłącznie tzw. dowodu pośredniego, lecz – pozwalając na weryfikację zeznań [redacted] – mogły być również podstawą dokonywania samodzielnych ustaleń faktycznych.

Jednocześnie wobec braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych przedstawionych przez Obwinioną brak było podstaw do kwestionowania opisywanego we wniosku o ukaranie stanu faktycznego. Obwiniona miała bowiem świadomość toczącego się postępowania dyscyplinarnego, a wszelkie zawiadomienia o terminach posiedzeń Sądu – choć nie zostały odebrane przez Obwinioną mimo dwukrotnego awizowania – zostały skierowane w drodze listownej na adres z ewidencji prowadzonej przez OIRP w Szczecinie, co – świadcząc o skuteczności doręczenia w rozumieniu odpowiednio stosowanych przepisów k.p.k. – zapewniło Obwinionej możliwość

przedstawienia dowodów i argumentów przeczących tezom zawartym we wniosku o ukaranie (zob. orzeczenie .....). Tym samym wobec bezczynności radcy prawnego brak było podstaw do odnalezienia przez Sąd z urzędu jakichkolwiek okoliczności mogących podważyć twierdzenia zawarte w wniosku o ukaranie czy wiarygodność przeprowadzonych dowodów.

Mając na względzie opisany stan faktyczny Sąd zważył co następuje:

Zawód radcy prawnego jest przykładem zawodu zaufania publicznego, którego przedstawiciele - jak podkreśla Trybunał Konstytucyjny - winni przejawiać szczególną staranność i dbałość o ochronę interesów osób korzystających z ich usług oraz troskę o ich osobiste potrzeby (zob. Wyrok TK z dnia 24 marca 2015 r., sygn. K 19/14, OTK-A 2015, Nr 3, poz. 32). Mianem tym określa się bowiem wszystkie te zawody, których przedstawiciele - korzystając ze swej szczególnej wiedzy - świadczą pewien rodzaj pomocy innym ludziom w sytuacji zagrożenia ich rozmaitych dóbr (zob. wyrok TK z dnia 18 lutego 2004, sygn. P 21/02, OTK-A 2004, Nr 2, poz. 9.). Szczególna waga wspomnianych dóbr uzasadnia przy tym nałożenie na przedstawicieli zawodu radcy prawnego szczególnych obowiązków, których źródłem jest nie tylko ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, ale również Kodeks Etyki Radcy Prawnego.

Gwarancją prawidłowej realizacji powyższych obowiązków pozostaje natomiast postępowanie dyscyplinarne, które prowadzone przez właściwe organy samorządu zawodowego radców prawnych jest elementem wypełniania przezeń konstytucyjnej funkcji sprawowania pieczy nad należytym wykonywaniem tego typu zawodu (zob. wyrok TK z dnia 18 października 2010 r., sygn. I K 1/09, OTK-A 2010, Nr 8, poz. 76). Realizując tak zdefiniowaną funkcję Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do wniosku, iż przypisane Obwinionej czyny stanowią rażące naruszenie ciężących na niej obowiązków ustawowych, zasad etyki oraz godności wykonywania zawodu, co uzasadnia przypisanie Jej odpowiedzialności dyscyplinarnej w rozumieniu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2024 poz. 499 – dalej u.r.pr.).

Podstawowym obowiązkiem każdego radcy prawnego jest bowiem konieczność wykonywania czynności zawodowych w sposób sumienny, rzetelny i uczciwy w trosce o ochronę interesów Klienta. W tym kontekście szczególnego znaczenia nabiera zwłaszcza obowiązek zapewnienia ochrony interesów Klienta, który – pozostając swoistym priorytetem działalności zawodów prawniczych – stanowi fundament zaufania publicznego powierzonego radcom prawnym. O niezwyklej wadze tego obowiązku świadczy przy tym już sam art. 2 u.r.pr., który – definiując w zw. z art. 4 u.r.pr. istotę wykonywania zawodu radcy prawnego – podkreśla

nierozerwalny związek udzielanej pomocy prawnej z ochroną prawną interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana.

Rozwinięciem troski o ochronę interesów Klienta jest obowiązek wykonywania zawodu w sposób rzetelny i uczciwy. Znajduje on przy tym umocowanie nie tylko w treści roty ślubowania każdego radcy prawnego (art. 27 ust. 1 u.r.pr.), ale również w wyraźnych postanowieniach Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej jako KERP). Zgodnie z art. 6 KERP radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Jak wskazuje się przy tym w orzecznictwie WSD obowiązek zachowania powyższych standardów rodzi się po stronie radcy prawnego już z chwilą przyjęcia zlecenia lub otrzymania wynagrodzenia. Stąd też już samo niepodjęcie żadnej czynności, pomimo przyjęcia zlecenia i pobrania wynagrodzenia, unikanie kontaktów z klientem i nieinformowanie o przebiegu sprawy należy oceniać jako szczególnie naganny sposób wykonywania zawodu radcy prawnego (zob. orzeczenie WSD z dnia 22 stycznia 2014 r. WO 81/13).

Obowiązek wykonywania czynności zawodowych w sposób rzetelny i uczciwy stanowi przy tym źródło szeregu szczegółowych obowiązków radcy prawnego, które niekiedy znajdują również umocowanie w odpowiednich przepisach KERP. Przykładowo bowiem jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie WSD zachowanie należytej staranności przy wykonywaniu czynności zawodowych wymaga m.in. by radca prawny informował klienta tak o przebiegu sprawy, jak i o jej wyniku w sposób uzgodniony z Klientem (orzeczenie WSD z 22 stycznia 2014 r. WO 98/13), a także by radca prawny zapewnił Klientowi nie tylko merytorycznie wysoki poziom świadczonych usług, ale również by podejmował wszelkie działania zabezpieczające interes Klientów nawet w przypadku zaistnienia przejściowej niemożności osobistego świadczenia pomocy prawnej (orzeczenie WSD z 07 maja 2014 r., WO 108/13).

W tym świetle niewątpliwie zarówno zaniechanie złożenia przez Obwinioną apelacji od wyroku sądu karnego, jak i nieprzygotowanie i niezłożenie – mimo przyjęcia zlecenia – wniosku o ogłoszenie upadłości Pokrzywdzonej stanowiło rażący przykład naruszenia podstawowych standardów świadczenia pomocy prawnej przez radcę prawnego.

Orzecznictwo sądów dyscyplinarnych jednoznacznie ocenia bowiem jako delikty dyscyplinarne nawet mniej daleko idące uchybienia w zakresie należytego wykonywania zawodu radcy prawnego. Stąd też, skoro chociażby opieszale – bo trwające kilka miesięcy – przygotowanie pozwu odbiegającego od należytych standardów uznane zostało za rażący delikt dyscyplinarny (zob. post. WSD z 01 czerwca 2023 WO 42/23), to tym bardziej trwająca kilka lat opieszałość w przygotowaniu wniosku o ogłoszenie upadłości i ostatecznie jego nieprzygotowanie stanowi jeszcze bardziej rażący delikt dyscyplinarny. Ocenę tę potwierdza analiza linii orzeczniczej WSD,

który wielokrotnie za rażące naruszenie podstawowych obowiązków zawodowych uznawał przyjęcie wynagrodzenia od Klienta i zaniechanie wykonywania dalszych czynności procesowych (orzeczenie WSD z 22 marca 2023 r., sygn. WO 212/22), pobranie wynagrodzenia od Klienta i zaniechanie dokonania jakichkolwiek czynności w sprawie przez okres około jednego roku (orzeczenie WSD z dnia 23 lutego 2023 r., WO 195/22) czy zaniechanie podejmowania czynności merytorycznych w sprawie mimo przyjętego zlecenia i nieinformowanie Klienta o przebiegu sprawy i ryzykach z nią związanych (orzeczenie WSD z dnia 11 stycznia 2023 r., WO 188/22). Podzielając powyższą linię orzeczniczą również tutejszy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stoi na stanowisku, iż wieloletnie zaniechanie przez Obwinioną przygotowania i złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości Pokrzywdzonej – połączone z brakiem udzielania należytych informacji o stanie sprawy – stanowi rażące naruszenie podstawowych obowiązków ciążących na radcy prawnym jako zawodzie zaufania publicznego.

Równoległe OSD wskazuje, iż podobnie, skoro niezyskanie pisemnej zgody Klienta na zaniechanie wniesienia środka zaskarżenia jest uznawane w świetle orzecznictwa WSD za delikt dyscyplinarny, to tym bardziej niezłożenie takiego środka w terminie mimo wyraźnego żądania Mocodawcy stanowi jeszcze dalej idący delikt dyscyplinarny (por. post. WSD z 17 maja 2023 r., sygn. WO 17/23). Konkluzję tę potwierdza przy tym norma art. 44 ust. 3 KERP obligująca radcę prawnego do przedstawienia Klientowi informacji o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji. Jak zauważa się bowiem w literaturze choć radca prawny nie jest obowiązany do uzyskania zgody na odstąpienie od wniesienia środka zaskarżenia, to jednak zaniechanie w tym zakresie powinno być poprzedzone niezwłocznym powiadomieniem klienta o takiej decyzji w takim terminie by mógł on korzystać z pomocy prawnej innej osoby (zob. T. Scheffer (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz, Warszawa 2017, s. 313). Tym bardziej zatem zaniechanie wniesienia środka odwoławczego ze względu na jego wniesienie po terminie stanowi rażące naruszenie obowiązku troski o interesy Klienta i uzasadnia przypisanie radcy prawnemu odpowiedzialności dyscyplinarnej. Konsekwentnie uznać zatem należy, iż już samo wniesienie po terminie apelacji w imieniu Pokrzywdzonej skutkujące jej odrzuceniem stanowi naruszenie norm wyrażonych w art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 KERP.

Powyższej oceny nie zmienia przy tym fakt, iż - mimo nieterminowego złożenia apelacji w imieniu Pokrzywdzonej - sporny wyrok został uchylony i przekazany do ponownego rozpoznania, a upadłość Pokrzywdzonej została ostatecznie ogłoszona przez właściwy Sąd. Jak słusznie podkreśla się bowiem w orzecznictwie zaniechanie podejmowania jakichkolwiek działań w interesie mocodawców jest ciężkim naruszeniem obowiązków zawodowych (post. SN z 20 lutego 2002 r.,

sygn. III DS. 1/02). Tym samym irrelevantnym dla przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej Obwinionej były skutki zarzucanych Obwinionej uchybień.

Mając na względzie powyższe okoliczności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż sprawstwo Obwinionej w zakresie zarzucanych jej czynów nie budzi wątpliwości, co uzasadnia wymierzenie jej kary dyscyplinarnej.

Wymierzając Obwinionej orzeczone kary dyscyplinarne Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kierował się konstytucyjnymi dyrektywami wymiaru kary, których treść wielokrotnie była potwierdzana w orzecznictwie sądów dyscyplinarnych. Stąd też choć z uwagi na wyrażony w art. 74¹ u.r.pr. zakres odesłania do przepisów kodeksu karnego wykluczonym jest bezpośrednie odwołanie się do art. 53 k.k., to jednak dyrektywy te mogą być w pewnym zakresie stosowane per analogiam. Jak podkreśla bowiem SN funkcjonowanie zasady trafnej represji „(...) warunkowane jest koniecznością respektowania w omawianym postępowaniu pewnych naczelnych reguł prawa karnego materialnego. W toku postępowania dyscyplinarnego należy sięgać – na zasadzie analogii iuris – do rozwiązań przewidzianych w kodeksie karnym” (wyrok SN z dnia 05 listopada 2003 r., SNO 67/23).

Konkluzja taka znajduje przy tym silne uzasadnienie konstytucyjne. Kwalifikacja postępowania dyscyplinarnego jako przykładu postępowania represyjnego obliguje bowiem OSD do przestrzegania konstytucyjnych standardów reakcji penalnej, w tym zwłaszcza do wymierzania kary dyscyplinarnej w granicach zawinienia sprawcy. Pamiętając jednocześnie, iż wymierzenie kary dyscyplinarnej stanowi również formę ograniczenia konstytucyjnych praw i wolności jednostki, OSD kierował się również konstytucyjną zasadą proporcjonalności, która w szczególności obligowała uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nadto charakteryzując także postępowanie dyscyplinarne jako jeden z podstawowych instrumentów samorządowej pieczy nad należytych wykonywaniem zawodu w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony, OSD wziął również pod uwagę interes publiczny uzasadniający określoną reakcję wobec deliktów Obwinionej. W tym kontekście słusznie zatem zauważa się w orzecznictwie, iż kara dyscyplinarna winna być wymierzana przy uwzględnieniu zarówno celów prewencji ogólnej odwołującej się poniekąd do funkcji wychowawczej kary, jak i do funkcji prewencji szczególnej związanej z cechami indywidualnymi sprawcy czynu (por. orzeczenie WSD z 11 października 2022 r., WO 104/22).

Mając na względzie powyższe dyrektywy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do wniosku, iż tylko orzeczone wobec Obwinionej kary dyscyplinarne – wypełniając podstawowe funkcje kary dyscyplinarnej – stanowią będą karę proporcjonalną i odpowiadającą stopniowi społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów. Zarówno naruszenie tak podstawowego

4.

obowiązku jak złożenie w imieniu Klienta apelacji w terminie, jak i długotrwałe i niczym nieuzasadnione nieudzielenie pomocy prawnej mimo przyjętego zlecenia przy jednoczesnym kreowaniu fałszywego poczucia u Pokrzywdzonej w zakresie chęci udzielenia jej pomocy w trudnej sytuacji życiowej stanowią czyny o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Godzą one bowiem w podstawowe obowiązki radcy prawnego, a jednocześnie stwarzają ryzyko rażącego naruszenia interesów prawnych Klienta. Tym samym już powyższa ocena w pełni uzasadnia orzeczone kary dyscyplinarne.

Na tym tle zauważyć należy, iż w świetle orzecznictwa sądów dyscyplinarnych już nawet samo nieuzasadnione zatrzymanie kwoty pieniężnej takiej jak 3.000,00 zł na szkodę Klienta uzasadniać może orzeczenie wobec radcy prawnego nawet kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu (wyr. SN z dnia 24 września 1997 r., sygn. III SZ 2/97). Tym samym skoro Obwiniona przyjęła od Pokrzywdzonej określoną kwotę pieniężną za wszczęcie i reprezentowanie jej w postępowaniu o ogłoszenie upadłości, a zarazem nie podjęła w tym zakresie jakichkolwiek czynności procesowych, to przyjęta kwota wynagrodzenia również może być traktowana jako podobny przykład nieuzasadnionego zatrzymania kwoty pieniężnej.

Nadto nie sposób pominąć, iż zachowania Obwinionej przyczyniły się do powstania ujemnego wizerunku radcy prawnego, który jako zawód zaufania publicznego winien być każdorazowo wykonywany z poszanowaniem interesów swojego Klienta. Uprzednia karalność Obwinionej obrazuje przy tym nie tylko, iż przypisane jej w niniejszym postępowaniu czyny stanowiły jednorazową i nadzwyczajną sytuację, lecz w istocie pozostawały częstą i rażąco naganną praktyką Obwinionej. Ujawniona w toku postępowania postawa Obwinionej – niepodjęjącej jakiegokolwiek współpracy z organami ścigania – świadczy przy tym o braku jej świadomości co do naganności jej postawy, a także o bezskuteczności dotychczas wymierzonych kar dyscyplinarnych. Dlatego też jedynie wysoka kara pieniężna oraz długotrwałe zawieszenie prawa do wykonywania zawodu może zdaniem OSD wypełnić funkcje wychowawcze wobec Obwinionej, a jednocześnie zabezpieczyć społeczeństwo przed dalszym niedopuszczalnymi i nieetycznymi zachowaniami sprawcy. OSD podziela w tym zakresie pogląd WSD wyrażony w orzeczeniu z dnia 16 grudnia 2021 r. (WO 153/21), iż sądownictwo dyscyplinarne samorządu radców prawnych nie może przechodzić do porządku dziennego nad notorycznym naruszaniem zasad należytego wykonywania zawodu, które to zachowania wpływają jednoznacznie negatywnie tak na postrzeganie ich sprawcy jako osoby wykonującej zawód zaufania publicznego, jak i na wizerunek całego samorządu radców prawnych. Jak słusznie zauważył bowiem SN w postanowieniu z dnia 21 listopada 2008 r. (sygn. SDI 27/08) zawody zaufania publicznego nie powinni wykonywać ludzie, którzy ze względu na ujawnione przy okazji popełnienia przewinienia dyscyplinarnego dyskwalifikujące cechy

charakterologiczne nie dają rękojmi odpowiedzialnego zachowania w relacjach z organami wymiaru sprawiedliwości, organami administracji państwowej, organami samorządu radcowskiego, a także podmiotami, którym mieliby służyć wiedzą zawodową. Podzielając również to stanowisko OSD doszedł do wniosku, iż tylko orzeczone kary stanowić mogą trafną reakcję na przypisane Obwinionej czyny. I choć OSD nie wyklucza zarazem możliwości poprawy i refleksji nad podejmowanymi zachowaniami przez radcę prawnego w przyszłości, to jednak obecnie stoi na stanowisku, iż dalsze wykonywanie zawodu radcy prawnego przez Obwinioną stanowić może istotne zagrożenie dla interesu jej Klientów, społeczeństwa, a także wizerunku samorządu zawodowego radców prawnych, a w konsekwencji godzić może w interes publiczny, którego ochrona jest konstytucyjnym zadaniem organów samorządu zawodowego.

Mając zatem na względzie powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w petitum.

Esankiejowska

